

Важливо, що практика зараховується лише у тому разі, якщо студент виконав завдання в усіх напрямках, які перелічені вище.

Особливу роль для ефективної організації асистентської практики відіграють настановча та підсумкова конференції. На настановчій студентам повідомляється інформація про строки й терміни проходження практики, її мету, завдання, зміст, порядок проходження, форму звітності, критерії оцінювання. На підсумковій узагальнюються результати практики, формулюються висновки, визначаються перспективи подальшого зростання студента-магістранта як майбутнього викладача юридичних дисциплін у вищій школі.

Загалом, асистентська практика є важливим складником професійної підготовки спеціалістів з правознавства другого (магістерського) рівня вищої освіти, які навчаються за освітньо-науковою програмою. Саме асистентська практика, у сукупності з курсами педагогіки і психології вищої школи та методики викладання юридичних дисциплін, забезпечує необхідну підготовку викладача юридичних дисциплін для вищої школи.

УДК 321.015 «712» (477) (043.2)

Тимченко А. П., к.ю.н., доцент,
Бурбеза В. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРОБЛЕМИ ПОДІЛУ ВЛАДИ В УКРАЇНІ В СУЧАСНИЙ ПЕРІОД

Дослідженню проблем державної влади та її поділу на гілки присвячена увага не одного покоління вчених, серед яких загальновизнані філософи та просвітителі - Аристотель, Платон, Цицерон, І. Кант, Д. Локк, Ш. Монтеск'є, Ж.-Ж. Руссо, Р. Філмер, Д. Юм та інші [1, с. 43].

Традиційно ж, принцип поділу влади на законодавчу, виконавчу, судову пов'язується з ім'ям французького вченого Ш. Монтеск'є, який обґрунтував необхідність поділу влади з метою збалансувати державно-владні повноваження за принципом компетентності між різними державними органами, унеможливити узурпацію влади, зосередивши її в одному органі державної влади чи в одноосібного глави держави, тим самим запобігти сваволі. Шарль Монтеск'є вважав, що влада в державі, будучи поділеною, має бути цілісною, єдиною [2, с. 165-172].

Принцип поділу влади є одним із основних критеріїв визначення держави як демократичної організації суспільства. Його відсутність є свідченням недемократичності державної влади і політичного режиму будь-якої держави [3, с. 29].

Теорія поділу державної влади на галузі, незважаючи на тривалий

період її розроблення і практичного втілення, і зараз продовжує привертати до себе увагу вчених, перебуваючи серед тих проблем, які зберігають статус дискусійних, на що вказує аналіз праць класиків політико-правової думки поряд із сучасними завданнями розвитку державотворення. Одними з найбільш проблемних напрямів сучасних наукових дискусій щодо теорії поділу державної влади є розуміння її організації, сутності та взаємодії галузей влади між собою, яка б зберігала єдність державної влади та факторів, що обумовлюють вибір державою тієї чи іншої моделі управління країною, оптимального визначення співвідношення владних повноважень галузей влади на новітньому етапі державотворення, специфіки реалізації принципу поділу влади в умовах здійснення політико-правової реформи в Україні. Законодавчо оформлений діючою Конституцією України принцип поділу влади в цілому носить асиметричний, незбалансований характер і реалізується в умовах недостатньо ефективного функціонування механізму системи стримувань і противаг.

Недосконалість конституційних основ публічної влади в Україні особливо має місце в організації верховної державної влади, яка виявляється розподіленою між двома центрами влади: Парламентом та одноосібним главою держави - Президентом України. Якщо Парламент згідно Конституції України визначає загальні засади внутрішньої і зовнішньої політики та затверджує програму діяльності Уряду як вищого органу в системі виконавчої влади, то у Президента України залишаються вирішальні владні засоби впливу на діяльність Кабінету Міністрів України. У той же час Глава держави взагалі не відповідає перед Парламентом за свої дії, окрім злочинних. Ця суперечність є не тільки джерелом постійної напруженості у відносинах Президента з Верховною Радою України, насамперед у визначенні політичного курсу держави, а й робить внутрішньо суперечливим становище Уряду, а отже істотно знижує ефективність державної влади загалом.

Що стосується судової гілки влади, то вона посідає важливе місце серед інших галузей, але в Україні судова влада має не такий великий вплив на інші галузі влади, як, наприклад, у Сполучених Штатах Америки та в розвинених європейських країнах. На даний момент судова система в Україні дискредитувала себе і потребує рішучого і всебічного реформування. Тому важливим напрямом судової реформи повинно бути формування в державі дійсно незалежної й самостійної судової влади, головною метою якої повинно бути утвердження в суспільстві духу справедливості, атмосфери поваги до законів і безумовного виконання їх вимог.

Більшість дослідників сучасної української системи організації державної влади відзначають, що однією з найсуттєвіших проблем є її безвідповідальність. Адже за результати діяльності влади сьогодні

фактично не відповідають ні Президент, ні Верховна Рада, ні Кабінет Міністрів України. Такого в державі бути не може. Більше того, Кабінет Міністрів, практично не маючи згідно діючої Конституції України реальної можливості визначати шляхи розвитку держави та суспільства, досить часто піддається нещадній критиці за свою роботу. На значні промахи в його роботі по черзі вказують як Президент України, так і Верховна Рада, відправляючи черговий уряд у відставку. Внаслідок цього за двадцять п'ять з половиною років незалежності в Україні змінився 21 уряд [4, с. 95].

Викладене вище свідчить про те, що концепція поділу влад в Україні має ряд проблем: по-перше, це загальна асиметричність та незбалансованість побудови державної влади в Україні; по-друге, цілий ряд проблем можна виділити у взаємовідносинах Президента та Верховної Ради України; по-третє, чинна конституційна модель не дає однозначної відповіді на питання про місце інституту Президента України в державному механізмі. Така внутрішня суперечливість форми правління та невизначеність місця Президента в державному механізмі негативно позначається на функціонуванні державної влади в Україні сьогодні. При підготовці змін до Конституції на це необхідно звернути особливу увагу.

Література

1. Аблязов Д. Е. Державна влада в Україні: проблеми поділу / Д. Аблязов // Право і безпека. – 2011. – № 3 (40). – С. 43-46.
2. Скакун О. Ф. Теорія права і держави: підруч. / О. Скакун. – 2-ге вид. – К.: Алерта; КНТ; ЦУЛ, 2010. – С. 165-172.
3. Забарський В. В. Принцип поділу влади в українському державотворенні / В. Забарський // Юридичний вісник. – 2014. – № 2 (31). – С. 29-34.
4. Шатіло В. А. Проблеми організації державної влади в Україні / В. Шатіло // Адміністративне право і процес. – 2013. – № 4 (6). – С. 93-100.

УДК 329.78(477)(043.2)

Тимченко А. П., к.ю.н., доцент,
Костяна І. Ю., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

РОЛЬ МОЛОДІ У ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ПРОЦЕСАХ УКРАЇНИ

Нові покоління вносять свій неоціненний вклад у розвиток суспільства, спираючись на досвід попередників і примножуючи його. Молодь є найбільшою, стабільною соціальною групою, від якої напряду залежить майбутнє держави у політичній, економічній, культурній та інших сферах.